

Súd: Najvyšší správny súd Slovenskej republiky
Spisová značka: 7Ssk/161/2022
Identifikačné číslo spisu: 7020200770
Dátum vydania rozhodnutia: 26. apríla 2023
Meno a priezvisko: JUDr. Zdenka Reisenauerová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2023:7020200770.1

ROZSUDOK

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a členov senátu JUDr. Jany Martinčekovej a Mgr. Michala Novotného v právnej veci žalobcu V. W., I. XX.XX.XXXX, Z. O. N.Š., G. X, zastúpeného JUDr. Tatianou Jánošíkovou, advokátkou so sídlom kancelárie v Košiciach, Rooseveltova 6, proti žalovanému Ústrediu práce, sociálnych vecí a rodiny Bratislava, Oddeleniu peňažných príspevkov na kompenzáciu ŤZP a posudkových činností Košice, so sídlom v Košiciach, Zádielska 2, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č.: UPS/US6/SSVODPPKPC1/SOC/2020/8236 zo dňa 09.07.2020, a o kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 10Sa/38/2020-67 zo dňa 7. marca 2022, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť z a m i e t a .

Účastníkom konania právo na náhradu trov kasačného konania n e p r i z n á v a .

O d ô v o d n e n i e

I.

Konanie pred krajským súdom

1.Krajský súd v Košiciach napadnutým rozsudkom č. k. 10Sa/38/2020-67 zo dňa 7. marca 2022, podľa § 190 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej len „SSP“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č.: UPS/US6/SSVODPPKPC1/SOC/2020/8236 zo dňa 09.07.2020, ktorým žalovaný podľa § 59 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov(ďalej len správny poriadok) zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil rozhodnutie Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Košice č.: KE1/OPPNKŤZPAPČ/SOC/2020/131918-5 zo dňa 23.04.2020, ktorým žalobcovi nebol priznaný peňažný príspevok na kompenzáciu zvýšených výdavkov súvisiacich s hygienou alebo s opotrebovaním šatstva, bielizne, obuvi a bytového zariadenia. Účastníkom konania právo na náhradu trov konania nepriznal.

2. Krajský súd z administratívneho spisu žalovaného zistil nasledovný skutkový stav: Žalovaný rozhodnutím č.: UPS/US6/SSVODPPKPC1/SOC/2020/8236 zo dňa 09.07.2020 ako príslušný správny orgán na konanie podľa § 51 písm. b) zákona č. 447/2008 Z. z. o peňažných príspevkoch na kompenzáciu ťažkého zdravotného postihnutia v znení neskorších predpisov (v ďalšom texte aj: zákon č. „447/2008 Z.z.“; alebo „zákon o peňažných príspevkoch na kompenzáciu ŤZP“) a podľa § 4 ods. 6 písm. c), § 6 ods. 1 písm. a) zákona č. 453/2003 Z.z. o orgánoch štátnej správy v oblasti sociálnych vecí, rodiny a služieb zamestnanosti a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov preskúmal odvolaním napadnuté rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Košice č.: KE1/OPPNKŤZPAPČ/SOC/2020/131918-5 zo dňa 23.04.2020, ktorým žalobcovi nebol priznaný peňažný príspevok na kompenzáciu zvýšených výdavkov súvisiacich s hygienou alebo s opotrebovaním šatstva, bielizne, obuvi a bytového zariadenia a podľa § 52 ods. 2 zákona č. 71/1967 Z. z. o správnom konaní v znení neskorších predpisov (správny poriadok) odvolanie žalobcu zamietol a rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa potvrdil.

3. Žalovaný v odôvodnení napadnutého rozhodnutia konštatoval, že správny orgán prvého stupňa nevyhovел žiadosti účastníka konania podanej dňa 26.02.2020 o priznanie peňažného príspevku na kompenzáciu zvýšených výdavkov súvisiacich s hygienou alebo opotrebovaním šatstva, bielizne, obuvi a bytového zariadenia na základe podkladu, ktorým bol komplexný posudok č.: KEO/RPČ/SOC/2020/132555 č.z. 2020/248791 zo dňa 20.04.2020, v ktorom žalobcovi ako posudzovanej osobe bola stanovená 50% miera funkčnej poruchy (v ďalšom texte aj: „MFP“) podľa časti XII.A.1.c prílohy č. 3 zákona o peňažných príspevkoch na kompenzáciu ŤZP. Konštatoval, že posudzovaný sa v zmysle § 2 ods. 3 zákona o peňažných príspevkoch na kompenzáciu ŤZP považuje za fyzickú osobu s ťažkým zdravotným postihnutím (v ďalšom texte aj: „ŤZP“), nie je odkázaný na sprievodcu a termín opätovného posúdenia zdravotného stavu nebol stanovený. Sociálne dôsledky ťažkého zdravotného postihnutia posudzovaného úrad nenavrhol kompenzovať požadovaným peňažným príspevkom, pretože nespĺňa kritéria podľa prílohy č. 6 skupina I., II., III. a č. 7 skupiny I. II. zákona o peňažných príspevkoch na kompenzáciu ŤZP. Žalovaný ďalej uviedol, že z dôvodu objektívneho zhodnotenia zdravotného stavu bol žalobca v zmysle § 11 ods. 9 vyššie označeného zákona listom zo dňa 05.06.2020 predvolaný na ústredie za účelom osobného zhodnotenia jeho zdravotného stavu posudkovým lekárom, ktorý pri osobnom posúdení zdravotného stavu dňa 17.06.2020 zistil, že posudzovaný nedoložil žiadne nové lekárske nálezy. Po preskúmaní komplexnej zdravotnej dokumentácie nachádzajúcej sa v spisovej dokumentácii úradu posudkový lekár vydal dňa 22.06.2020 lekársky posudok č.: UPS/US6/SSVODPPKPC2/SOC/2020/8279, na jeho základe žalovaný vydal komplexný posudok č.: UPS/US6/SSVODPPKPC2/SOC/2020/8279, podľa ktorého MFP posudzovaného je 50 % podľa prílohy č. 3 časti XII.A.1.c zákona o peňažných príspevkoch na kompenzáciu ŤZP pre poruchy chrbtice - ostatné postihnutia chrbtice s ťažkým stupňom poruchy funkcie, s výraznou deformitou hrudníka s prihliadnutím na stupeň kardiopulmonálnej insuficiencie chronického charakteru, spondylolistézy III. a IV. stupňa, primárnu diseminovanú hyperostózu s ankylozou vo viacerých segmentoch chrbtice, v dôsledku ktorej skutočnosti sa považuje za fyzickú osobu s ŤZP. MFP bola stanovená na hornej hranici percentuálneho rozpätia 40 % až 50 % vzhľadom na náročnú liečbu a priebeh. Zároveň žalovaný uviedol, že posudzovaný trpí aj vrodenou luxáciou bedrového kĺbu počas liečby, podľa stupňa kĺbovej chyby a náročnosti použitej liečby, pri ktorej je MFP 50 % podľa časti XII.B.B.2.16 a stavy po vykonanej endoprotéze bedrového kĺbu jednostranne, pri ktorých je MFP 30 % podľa časti XII.B.B.2.18.a a o skrátenie dolnej končatiny od 4 cm do 6 cm, pri ktorom je MFP 20 % podľa časti XII.B.B.2.21.a prílohy č. 3 zákona o peňažných príspevkoch na kompenzáciu ŤZP. Následne bola dňa 17.06.2020 ústredím vykonaná sociálna posudková činnosť, pri ktorej posudzovaný uviedol, že je invalidný dôchodca od narodenia, je slobodný a bezdetný. V súčasnosti nepracuje, avšak príležitostne vykonáva prácu šoféra, žije v jednoizbovom byte v spoločnej domácnosti so sestrou, ktorej predmetný byt patrí. Uviedol, že chodí s opornou palicou, pomaly sa postaví, posadí sa, musí sa pridržiavať, plynulo nevstane, po schodoch prejde plynulo, ale pridržiava sa. Ľavú nohu má kratšiu, slabú a chudšiu, aj ľavé chodidlo je menšie. Má vrodenú vadu ľavého bedrového kĺbu, trpí skoliózou, ľavý bedrový kĺb má vyššie. Tento ho bolí, tiež aj pravé koleno od operácie v roku 1989, zároveň aj chrbtica, v ktorej ho pichá v hrudnej časti. Nevie stáť na ľavej nohe, našľapuje na ľavú špičku, nie na ľavú pätu, lebo potom kríva. Nohy v kolene neohne, neurobí drep, ruky má v poriadku, aj úchopovú schopnosť, závraty nemá, neprejde však dlhšiu vzdialenosť a

verejnou hromadnou dopravou necestuje. Počas výkonu sociálnej posudkovej činnosti bol posudzovaný oboznámený s následným postupom a bolo mu poskytnuté aj poradenstvo v rámci zákona o peňažných príspevkoch na kompenzáciu ŤZP. Nepodal žiadne námietky k spôsobu získavania informácií o sociálnych dôsledkoch jeho ŤZP, s obsahom spísaného záznamu bol oboznámený, s jeho obsahom súhlasil a tieto skutočnosti aj potvrdil vlastnoručným podpisom v prítomnosti zamestnancov ústredia. Z lekárskeho posudku ústredia ďalej vyplynulo, že posudzovaný je liečený pre skoliotickú deformitu driekovej chrbtice, vrodené vyklbenie bedrového kĺbu s jeho náhradou a skrátenie ľavej dolnej končatiny. Je schopný samostatnej chôdze s vychádzkovou paličkou, je orientovaný a nemá problémy s orientáciou v prostredí. Podľa posudkového lekára ústredia posudzovaný podľa § 14 ods. 8 zákona o peňažných príspevkoch na kompenzáciu ŤZP nie je odkázaný na kompenzáciu zvýšených výdavkov súvisiacich s hygienou z dôvodu, že nemá zdravotné postihnutie uvedené v prílohe č. 6 označeného zákona. Posudzovaný ani v zmysle § 14 ods. 9 zákona o peňažných príspevkoch na kompenzáciu ŤZP nie je odkázaný na kompenzáciu zvýšených výdavkov súvisiacich s opotrebovaním šatstva, bielizne, obuvi a bytového zariadenia z dôvodu, že nemá chronický stav, ani nepoužíva technicky náročnú pomôcku uvedenú v prílohe č. 7 zákona o peňažných príspevkoch na kompenzáciu. Ďalej z lekárskeho posudku ústredia vyplýva, že v lekárskejších správach nie je dokladované používanie technicky náročnej pomôcky, pri ktorej by dochádzalo k nadmernému opotrebovaniu šatstva, bielizne, obuvi a bytového zariadenia. Z uvedených dôvodov ústredie sociálne dôsledky ŤZP u posudzovaného nenavrholo kompenzovať peňažným príspevkom na kompenzáciu zvýšených výdavkov súvisiacich s hygienou alebo s opotrebovaním šatstva, bielizne, obuvi a bytového zariadenia.

4. Krajský súd zákonnosť preskúmaného rozhodnutia žalovaného správneho orgánu preskúmal v intenciách zákona č. 447/2008 Z. z. citujúc právnu úpravu ustanovenú v § 11 ods. 2, § 14 ods. 8, 9, § 15 ods. 1, § 38 ods. 1, písm. b/, bod. 1, Prílohe č. 6, 7, k uvedenému zákonu, postupom v zmysle právnej úpravy ustanovenej v tretej hlave tretej časti Správneho súdneho poriadku, za primeraného použitia ustanovení podľa prvej hlavy tretej časti Správneho súdneho poriadku a dospel k záveru, že rozhodnutie žalovaného je zákonné a tak správny orgán prvého stupňa, ako aj žalovaný postupovali v zmysle príslušných ustanovení zákona o peňažných príspevkoch na kompenzáciu ŤZP, vo veci zistili všetky potrebné podklady pre prijatie skutkového záveru vrátane lekárskejších správ posudkových lekárov, ako aj príslušných komplexných posudkov a pri MFP u žalobcu 50 % podľa časti XII.A.1.c prílohy č. 3 zákona o peňažných príspevkoch na kompenzáciu ŤZP dospeli k záveru, že sociálne dôsledky ŤZP u žalobcu nie je možné kompenzovať formou požadovaného peňažného príspevku, pretože žalobca nespĺňa kritéria prílohy č. 6 skup. I., II., III. a prílohy č. 7 skupiny I., II. zákona o peňažných príspevkoch na kompenzáciu ŤZP.

5. Krajský súd konštatoval, že rozhodnutie žalovaného o uplatnenom nároku v zmysle § 14 ods. 8 a 9, v spojení s § 38 ods. 1 písm. b) bod 1. zákona o peňažných príspevkoch na kompenzáciu ŤZP je predovšetkým odbornou medicínskou otázkou v zmysle § 11 ods. 1 označeného zákona a nejde o formálne právne posúdenie, ale o vysoko špecializované odborné posúdenie zdravotného stavu a z neho vyplývajúcich sociálnych dôsledkov pre žalobcu ako posudzovanú osobu. Poukázal na závery vyplývajúce z vyjadrenia posudkového lekára W.. G. F. zo dňa 27.01.2021, ktoré tvorí prílohu vyjadrenia žalovaného k správnej žalobe, v ktorom posudkový lekár zdôraznil, že žalobca bol osobne vyšetrený posudkovým lekárom, ktorý je špecializáciou neurochirurg, preto dokáže posúdiť ochorenie chrbtice žalobcu, ako aj veľkých kĺbov, ktoré zodpovedá zhodnoteniu tak, ako bolo uvedené v lekárskom posudku. Nesúhlasil s tvrdením žalobcu, že sa plynulo neposadí, ani nevstane, len veľmi pomaly a musí sa pridržiavať, pretože po dôslednom vyšetrení stoja, sedu, ako aj chôdze žalobcu, dospel k záveru, že tieto zvláda na rovnakej úrovni ako zdravý človek, len pri dlhšej chôdzi pre skrátenú končatinu používa vychádzkovú paličku. Navyše správa zo dňa 06.10.2020 od ortopéda W.. V. O., označená v žalobe, a obsahujúca hodnotenie, že žalobca je odkázaný na individuálnu dopravu nepatrí do lekárskej správy ortopéda, ktorý nemá odbornú spôsobilosť takúto medicínsku otázku posúdiť. Zároveň poukázal posudkový lekár na tú skutočnosť, že je základným povolaním neurochirurg s atestáciou v odbore posudkové lekárstvo, pričom u žalobcu rozhodujúce zdravotné poškodenie, pre ktoré mu bola stanovená miera funkčnej poruchy 50 % a bol uznaný za osobu s ŤZP, je ochorenie chrbtice, spadajúce do špecializácie neurochurgia. Z uvedeného dôvodu, preto súd

nepovažuje za dôvodnú námietku žalobcu o vade v konaní, ku ktorej malo dôjsť tým, že posúdenie jeho zdravotného stavu v rámci posudkovej činnosti nevykonal lekár - ortopéd, ale neurochirurg.

6. Námietku žalobcu, ktorou namietal, že zistenie skutkového stavu orgánom verejnej správy bolo nedostačujúce na riadne posúdenie veci, považoval správny súd nedôvodnú. Podľa názoru správneho súdu sa správny orgán v priebehu konania pre potreby rozhodnutia o uplatnenom nároku dôsledne vysporiadal so všetkými hmotnoprávnymi podmienkami vyplývajúcimi z príslušných ustanovení zákona o peňažných príspevkoch na kompenzáciu ŤZP a pre svoje rozhodnutie si zabezpečil všetky potrebné podklady týkajúce sa tak zdravotných postihnutí žalobcu, ako aj ich sociálnych dôsledkov. Uviedol, že podkladom pre rozhodnutie boli výsledky posudkovej činnosti posudkových lekárov, ktoré sa javia ako úplné a vnútorne konzistentné, pričom hodnotiť závery posudkového lekára ako rozporné, nemá právomoc ani jednotlivý ošetrojúci lekár, nieto účastník konania (napr. právny názor vyplývajúci z rozsudku NS SR sp. zn. 9Sžso/63/2016 zo dňa 29.11.2017).

7. Správny súd ako nedôvodnú vyhodnotil tiež námietku, ktorou žalobca namietal, že až do roku 2014 poberal príspevok na kompenzáciu zvýšených výdavkov súvisiacich s opotrebovaním šatstva, bielizne a obuvi a jeho zdravotný stav je nemenný (žalobca má od narodenia kratšiu nohu o 4 až 6 cm a v súvislosti so špecifickým našľapovaním z dôvodu kratšej končatiny a ťažkej skoliózy chrbtice u neho dochádza k nadmernému opotrebovaniu obuvi) Poukázal na právne závery vyplývajúce z rozsudku tunajšieho súdu sp. zn. 7S/43/2014 zo dňa 25.03.2015 (právoplatnosť nadobudol dňa 29.05.2015, konanie prebiehalo v procesnom režime Občianskeho súdneho poriadku), ktorým bola zamietnutá žaloba žalobcu proti rozhodnutiu žalovaného, ktorý rozhodol tak, že zmenil výrok rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu č. KE1/SPPK/SOC/2013/65380 zo dňa 11. 10.2013 (ÚPSVaR Košice) tak, že s účinnosťou od 01.10.2013 odňal peňažný príspevok na kompenzáciu zvýšených výdavkov súvisiacich s hygienou alebo opotrebovaním šatstva, bielizne, obuvi a bytového zariadenia vo výške 9,28 % sumy životného minima pre jednu plnoletú fyzickú osobu a zároveň od uvedeného dňa aj zastavil jeho výplatu. Z odôvodnenia predmetného rozhodnutia vyplýva, že na základe lekárskeho posudku ústredia bola ponechaná MFP 40 % podľa časti XII.B.B. 2. 2.18a prílohy číslo 3 zákona o peňažných príspevkoch na kompenzáciu ŤZP. Zároveň bolo konštatované, že žalobca sa zároveň lieči aj pre postihnutie chrbtice s ťažkým stupňom poruchy funkcie (skolióza II - IV st.) s výraznou deformitou hrudníka, avšak ani pri tomto ochorení MFP nedosahuje najmenej 50 %. Zároveň podľa ortopedického nálezu zo dňa 14.08.2013 a zo dňa 29.10.2013 po operácii došlo u žalobcu k určitému stupňu zlepšenia zdravotného stavu, aj keď u neho pretrváva deficit v oblasti mobility. Bola tiež uvedená ďalšia diagnóza ťažkej fixovanej rotoskoliózy Th - LS až s deformitou hrudného koša, ale bez ďalšej výraznejšej kardiopulmonálnej nedostatočnosti chronického charakteru, čo bolo zhodnotené MFP 40 %. Z odôvodnenia rozsudku tunajšieho súdu č.k. 7S/43/2014-46 zo dňa 25.03.2015 zároveň vyplýva, že pôvodne rozhodnutím správneho orgánu prvého stupňa zo dňa 24.11.2000 bol žalobcovi priznaný peňažný príspevok na kompenzáciu zvýšených výdavkov súvisiacich s hygienou alebo s opotrebovaním šatstva, obuvi a bytového zariadenia s účinnosťou od 01.03.2000, kedy bola MFP stanovená na 60 % podľa časti XII.B.2/14b prílohy č. 4 vtedy platného zákona č. 195/1998 Z. Z. o sociálnej pomoci v znení neskorších predpisov. V súvislosti so žiadosťou žalobcu zo dňa 27.08.2013 o peňažný príspevok na kúpu osobného motorového vozidla bol vydaný lekársky posudok č. KE1/2013/128414 zo dňa 26.09.2013, ktorým bol prehodnotený zdravotný stav žalobcu po vykonanej operácii bedrového kĺbu, pričom bola stanovená miera funkčnej poruchy, ktorá nedosahovala 50 %, preto žalobca sa nepovažoval za fyzickú osobu s ťažkým zdravotným postihnutím. Uvedený záver o MFP u žalobcu potvrdil aj posudkový lekár Ústredia práce, sociálnych vecí a rodiny Bratislava, Oddelenie posudkových činností, pracovisko Košice v posudku zo dňa 02.01.2014. U žalobcu preto neboli posudzované sociálne dôsledky jeho zdravotného postihnutia a nebola ani navrhnutá žiadna forma kompenzácie (a to za situácie, že ani ďalšie zdravotné postihnutia u žalobcu nedosahovali MFP najmenej 50 %). Žalobca tak poberal v minulosti príspevok na kompenzáciu zvýšených výdavkov súvisiacich s opotrebovaním šatstva, bielizne a obuvi na základe posúdenia jeho zdravotných postihnutí posúdených podľa časti XII.B.2/14b prílohy č. 4 zákona č. 195/1998 Z.z. o sociálnej pomoci, a k jeho odňatiu došlo na základe prehodnotenia zdravotného stavu u žalobcu po vykonanej operácii bedrového kĺbu. Správny súd zdôraznil, že napriek riadnemu poučeniu o prípustnosti podať opravný prostriedok proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č.k.

7S/43/2014-46 zo dňa 25.03.2015 žalobca toto právo nevyužil a rozsudok, ktorým bola zamietnutá jeho žaloba o preskúmanie rozhodnutia o odňatí peňažného príspevku na kompenzáciu zvýšených výdavkov súvisiacich s hygienou alebo s opotrebovaním šatstva, bielizne, obuvi a bytového zariadenia od 01.10.2013 tak nadobudol právoplatnosť.

8. O trovách konania správny súd rozhodol podľa § 167 ods. 1 a § 168 SSP tak, že účastníkom konania právo na ich náhradu nepriznal, pretože žalobca v konaní úspešný nebol a žalovanému nevznikli žiadne preukázateľné trovy konania, ktoré by bolo možné od žalobcu požadovať.

II.

Kasačná sťažnosť žalobcu

9. Proti uvedenému rozsudku krajského súdu podal žalobca v zákonnej lehote kasačnú sťažnosť. Žalobca ako sťažovateľ namietal, že krajský súd porušil pri rozhodovaní zákon tým, že nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces podľa § 440 ods.1, písm. f/ SSP. Navrhoval aby kasačný súd zmenil rozsudok krajského súdu v Košiciach č.k. 10Sa/38/2020 zo dňa 07.03.2022 tak, že zruší rozhodnutie žalovaného č.: UPS/US6/SSVODPPKPC1/SOC/2020/8236 zo dňa 09.07.2020, rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa č.: KE1/OPPNKŤZPAPČ/SOC/2020/131918-5 zo dňa 23.04.2020, a vec vráti správne orgánu prvého stupňa na ďalšie konanie.

10. V dôvodoch kasačnej sťažnosti sťažovateľ poukazom na komplexný posudok zo dňa 07.07.2020, tvrdil, že kumulatívne trpí početnými poruchami funkcií viacerých častí pohybového aparátu, jednak chrbtice, bedrových kĺbov a má zároveň kratšiu jednu dolnú končatinu o 4 až 6 cm. Uviedol, že žalovaný svoje rozhodnutie vo vzťahu k príspevku na kompenzáciu zvýšených výdavkov súvisiacich s opotrebovaním šatstva a obuvi odôvodnil tým, že podľa posudkového lekára ústredia žalobca nie je odkázaný na kompenzáciu zvýšených výdavkov súvisiacich s opotrebovaním šatstva a obuvi z dôvodu, že nemá chronický stav ani nepoužíva technicky náročnú pomôcku podľa prílohy 7 k zákonu. Sťažovateľ ďalej poukázal na to že, až do roku 2014 poberal príspevok na kompenzáciu zvýšených výdavkov súvisiacich s opotrebovaním šatstva, bielizne a obuvi a súčasne, že ide u neho o stav nemenný, má kratšiu ľavú nohu o 4 až 6 cm, takto sa narodil, tento stav je nemenný, v súvislosti so špecifickým našľapovaním z dôvodu kratšej končatiny a ťažkej skoliózy chrbtice dochádza u neho k nadmernému opotrebovaniu obuvi. Zdôraznil, že ako je možné, že do roku 2014 podmienky pre priznanie príspevku spĺňal a teraz ich nespĺňa, pretože u neho k zmene stavu nedošlo. Vyslovil názor, že u neho ide o stav trvalý, chronický, v dôsledku ktorého dochádza u neho k nadmernému opotrebovaniu obuvi, dôsledkom ťažkej poruchy mobility a tak spĺňa podmienky podľa prílohy 7 časť 1. k zákonu. Citujú § 38 ods. 7 zákona č. 447/2008 Z.z. uviedol, že spĺňa obe zákonné podmienky. Zvýšené výdavky na obuv sú u neho na nákup obuvi, ktorá sa nadmerne opotrebuje v dôsledku jeho špecifickej chôdze pre kratšiu dolnú končatinu a teda ide u neho o nemenný a teda chronický stav, spôsob jeho chôdze vedie k zvýšeniu výdavkov na nákup obuvi. Tiež poukázal na to, že posúdenie jeho zdravotného stavu v rámci posudkovej činnosti žalovaného urobil neurochirurg, namiesto toho aby ho posúdil lekár ortopéd, čo považoval za vadu v konaní na strane žalovaného, majúce za následok nesprávne vyhodnotenie spôsobu pohybu - chôdze žalobcu a jeho vplyvu na opotrebenie obuvi, čo sa v konečnom dôsledku premieta do nesprávneho rozhodnutia žalovaného ako aj úradu. Sťažovateľ ďalej zdôraznil, že rozhodnutie žalovaného je potrebné zrušiť z dôvodu nedostatočne zisteného skutkového stavu a nedostatočného odôvodnenia preskúmaného rozhodnutia. Tiež dôvodil, že na pojednávaní navrhol vykonať znalecké dokazovanie znalcom z odboru ortopédia, pretože jeho zdravotný stav posudzoval posudkový lekár so špecializáciou neurológia a nie ortopéd. Znalecké dokazovanie navrhol za účelom posúdenia, či má ťažké zdravotné postihnutie a obmedzenia, a to takého charakteru, ktoré by indikovali priznanie požadovaného príspevku. Uviedol, že súd navrhnuté znalecké dokazovanie nevykonal a s týmto návrhom dôkazu sa nevysporiadal na pojednávaní ani v konečnom rozsudku. V nevykonaní dokazovania znalcom podľa návrhu videl žalobca naplnenie dôvodu kasačnej sťažnosti podľa paragrafu 440 odsek 1 Správneho súdneho

poriadku, pretože odmietnutím dokazovania znalcom ortopédom sa mu odňala možnosť preukázať zdravotné, pohybové obmedzenia odôvodňujúce jeho zvýšené výdavky na opotrebovanie obuvi.

III.

Vyjadrenie žalovaného ku kasačnej sťažnosti

11. Žalovaný sa ku kasačnej sťažnosti žalobcu vyjadril písomným podaním zo dňa 21.7.2022. Uviedol, že trvá na svojich vyjadreniach č. 2021/1539 z 04.02.2021 a č. 2020/ 13054 zo dňa 26.11.2020, poukazom na vyjadrenia posudkového lekára žalovaného zo dňa 27.01.2021 a z 18.11.2020, ako aj na tvrdeniach uvedených vo vyjadrení k správnej žalobe a na súdnom pojednávaní dňa 7. 3. 2022, týkajúcich sa preskúmania zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného, ktoré považuje za vecne správne a vydané v súlade so zákonom č. 447/2008 Z.z. V celom rozsahu sa stotožnil s odôvodnením rozsudku krajského súdu, ktorým podľa § 190 Správneho súdneho poriadku bola žaloba zamietnutá ako nedôvodná. Konečný návrh na rozhodnutie kasačného súdu žalovaný nepodal.

IV.

Konanie pred kasačným súdom

12. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky bol formálne zriadený ústavným zákonom č. 422/2020 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa Ústava Slovenskej republiky č. 460/1992 Zb. v znení neskorších predpisov dňa 1. januára 2021 a na základe zákona č. 423/2020 Z. z. o zmene a doplnení niektorých zákonov v súvislosti s reformou súdnictva. Podľa ust. § 101e ods. 1,2 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 423/2020 Z. z., najvyšší správny súd začne činnosť 1. augusta 2021. Výkon súdnictva prechádza od 1. augusta 2021 z najvyššieho súdu na najvyšší správny súd vo všetkých veciach, v ktorých je od 1. augusta 2021 daná právomoc najvyššieho správneho súdu.

13. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky ako súd kasačný (§ 11 písm. h/ v spojení s § 438 ods. 2 SSP) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, kasačnú sťažnosť prejednal v rozsahu kasačných námietok bez nariadenia pojednávania (§ 455 SSP), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky www.nssud.sk (§ 452 ods. 1 v spojení s ust. § 137 ods. 4 SSP) a dospel k záveru, že kasačná sťažnosť žalobcu nie je dôvodná.

14. Predmetom prieskumného konania na kasačnom súde bol rozsudok Krajského súdu v Košiciach, č. k. 10Sa/38/2020-67 zo dňa 7. marca 2022, ktorým krajský súd podľa § 190 SSP zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č.: UPS/US6/SSVODPPKPC1/SOC/2020/8236 zo dňa 09.07.2020, žiadajúc jeho zrušenie a vrátenie veci na ďalšie konanie.

15. Predmetom súdneho prieskumu krajským súdom bolo rozhodnutie žalovaného č.: UPS/US6/SSVODPPKPC1/SOC/2020/8236 zo dňa 09.07.2020, ktorým žalovaný podľa § 59 ods. 2 správneho poriadku zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil rozhodnutie Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Košice č.: KE1/OPPNKŤZPAPČ/SOC/2020/131918-5 zo dňa 23.04.2020. Správny orgán prvého stupňa uvedeným rozhodnutím žalobcovi nepriznal peňažný príspevok na kompenzáciu zvýšených výdavkov súvisiacich s hygienou alebo s opotrebovaním šatstva, bielizne, obuvi a bytového zariadenia.

16. V procese posudzovania zákonnosti napadnutého rozsudku správneho súdu kasačný súd vychádzal zo skutkových zistení vyplývajúcich zo spisového materiálu krajského súdu, súčasť ktorého tvoril administratívny spis žalovaného správneho orgánu.

17. Kasačný súd predovšetkým upriamuje pozornosť na to, že správne súdnictvo v Slovenskej republike vychádza z materiálneho chápania právneho štátu v zmysle čl. 1 ods. 1 ústavy vyžadujúceho, aby verejná správa bola pod kontrolou súdnej moci. Je založené jednak na kontrole verejnej správy, či táto (ne)prekračuje jej zverené právomoci a jednak poskytuje ochranu subjektívnym právam osôb, do ktorých bolo zasiahnuté alebo zasahované v rozpore so zákonom. Hlavnou úlohou správneho súdnictva je teda ochrana subjektívnych práv a jeho cieľom ochrana práv fyzických a právnických osôb a ich prostredníctvom následne aj ochrana zákonnosti. Správne súdnictvo je neoddeliteľným atribútom právneho štátu zaručujúcim každej osobe, či už ide o fyzickú alebo právnickú osobu ochranu práv pred činnosťou orgánov verejnej správy. Dodržiavanie zákonnosti v oblasti výkonnej moci a dôsledná ochrana jednotlivca je jednou z najdôležitejších črt právneho štátu, ktorého koncepcia práva stojí aj na dodržiavaní práva štátnymi orgánmi. Správny súd v správnom súdnictve poskytuje ochranu právam alebo právom chráneným záujmom fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy a rozhoduje v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom (§ 2 ods. 1 SSP). Konanie pred správnym súdom je jednou zo záruk ochrany základných ľudských práv a slobôd a ochrany práv a oprávnených záujmov účastníkov administratívneho konania (§ 5 ods. 2 SSP). Na rozhodnutie správneho súdu je rozhodujúci stav v čase právoplatnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy alebo v čase vydania opatrenia orgánu verejnej správy (§ 135 ods. 1 SSP). Správnou žalobou sa žalobca môže domáhať ochrany svojich subjektívnych práv proti rozhodnutiu orgánu verejnej správy alebo opatreniu orgánu verejnej správy (§ 177 ods. 1 SSP).

18. Kasačný súd dáva tiež do pozornosti, že správny súd nie je súdom skutkovým. Jeho úlohou pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa tretej hlavy tretej časti Správneho súdneho poriadku (§§ 199 a nasl. SSP) je posudzovať, či správny orgán príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkom konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi, ako aj s procesnoprávnymi predpismi. V súdnom prieskume zákonnosti rozhodnutia žalovaného správneho orgánu v sociálnych veciach správny súd nie je viazaný rozsahom dôvodov uvedených v žalobe, ak žalobca je fyzickou osobou, ktorou namieta nezákonnosť rozhodnutia správneho orgánu, tvrdiac, že nezákonným rozhodnutím správneho orgánu a postupom mu predchádzajúcim bol ukrátený na svojich hmotnoprávných alebo procesnoprávných právach. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúceho vydaniu napadnutého rozhodnutia. Správny súd v konaní súdneho prieskumu zákonnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy teda preskúmava, či orgán štátnej správy konal a rozhodol v súlade so zákonom, či v správnom konaní postupoval v súčinnosti s účastníkom konania, či sa vysporiadal s jeho námietkami a či na základe skutkových zistení a na základe logického a rozumného uváženia ustálil správne svoj právny záver.

19. Kasačný súd zistil, že krajský súd v danej veci v procese súdneho prieskumu zákonnosti napadnutého rozhodnutia žalovaného správneho orgánu v zásade postupoval v súlade s procesnými pravidlami zákonodarcom nastolenými v prvej a tretej hlave tretej časti Správneho súdneho poriadku, keď súdny prieskum zákonnosti rozhodnutí žalovaného správneho orgánu, napadnutých žalobou, vykonal v zmysle platnej právnej úpravy zákona č. 447/2008 Z.z. a svoju právnu úvahu, na základe ktorej ustálil svoj právny záver, v merite veci aj riadne odôvodnil. Krajský súd v konaní súdneho prieskumu napadnutého rozhodnutia žalovaného pochybil, keď nechal bez povšimnutia návrh žalobcu prednesený na pojednávaní správneho súdu na doplnenie dokazovania znalcom z odboru ortopédie, pričom ani v odôvodnení rozsudku sa s týmto návrhom žalobcu nijako nevyporiadal.

20. Kasačný súd vyhodnotil rozsah a dôvody kasačnej sťažnosti žalobcu vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu po tom, ako sa oboznámil s obsahom administratívneho a súdneho spisu, s námietkami žalobcu uvedenými v kasačnej sťažnosti a dospel v merite veci k zhodnému záveru ako správny súd o nedôvodnosti žaloby. Kasačný súd, posudzujúc zákonnosť rozhodnutia správneho súdu a postupu, ktorý mu predchádzal, zistil, že krajský súd zaťažil svoje konanie vadou, keď sa nijak nevyporiadal s návrhom žalobcu na doplnenie dokazovania. Z uvedených dôvodov kasačný súd skúmal, či takéto pochybenie mohlo mať za následok nezákonnosť rozhodnutia správneho súdu.

V.

Právne posúdenie kasačným súdom

21. Podľa čl. 1 ods. 1 veta prvá Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát. Podľa čl. 2 ods. 2 ústavy štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Podľa čl. 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s touto ústavou.

22. Základom interpretácie a aplikácie čl. 1 ods. 1 ústavy je zabezpečenie materiálneho a nie formálneho právneho štátu. Základnou premisou materiálneho právneho štátu sa prezentuje všeobecná záväznosť práva pre všetkých. To znamená, že štátne orgány, orgány územnej samosprávy, právnické osoby s právomocou rozhodovania o právach a povinnostiach, ako aj každý jednotlivec musí konať tak, ako určuje právny poriadok. Z citovanej právnej úpravy ústavy vyplýva, že výklad a uplatňovanie všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s ústavou. Pozitivistický právny prístup k aplikácii zákonov je preto v činnosti štátnych orgánov modifikovaný ústavne konformným výkladom, ktorý v závislosti od ústavou chránených hodnôt pôsobí reštriktívne alebo extenzívne na dikciu zákonných pojmov. Obsah zákonnej právnej normy nemôže byť interpretovaný izolovane, mimo zmyslu a účelu zákona, cieľa právnej regulácie, ktorý zákon sleduje. Požiadavka na ústavne konformnú aplikáciu a výklad zákona je podmienkou zákonnosti rozhodnutia ako individuálneho správneho aktu. Mocenské orgány štátu realizujú svoju rozhodovaciu právomoc sú pri výkone svojej moci povinné postupovať v zmysle čl. 2 ods. 2 ústavy, s prihliadnutím na to, že súčasne sú viazané aj právnou úpravou obsiahnutou v medzinárodných zmluvách, ktorými je Slovenská republika viazaná (čl. 7 Ústavy SR) a po vstupe Slovenskej republiky do Európskeho spoločenstva, Európskej únie postupovať tiež v súlade s právne záväznými predpismi Európskeho spoločenstva, Európskej únie.

23. Konanie správneho súdu pri preskúvaní zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného správneho orgánu ustanovuje Správny súdny poriadok vo svojej druhej časti - Konanie v správnom súdnom poriadku. Podľa právnej úpravy ustanovenej v tretej hlave druhej časti Správneho súdneho poriadku správny súd vychádza zo skutkového stavu zisteného orgánom verejnej správy, ak tento zákon neustanovuje inak. Správny súd môže vykonať dôkazy nevyhnutné na preskúmanie zákonnosti napadnutého rozhodnutia alebo opatrenia alebo na rozhodnutie vo veci. (§ 119 SSP) Správny súd nie je viazaný skutkovým stavom zisteným orgánom verejnej správy a môže sám vykonať dokazovanie, ak a) to považuje za nevyhnutné na rozhodnutie vo veci, b) rozhoduje v konaní podľa § 6 ods. 2 písm. b) - správnych žalobách vo veciach správneho trestania, e) - žalobách proti nečinnosti orgánu verejnej správy, f) - žalobách proti inému zásahu orgánu verejnej správy, i) - žalobách vo veciach politických práv, j) - kompetenčných žalobách, alebo c) rozhoduje podľa § 192.(120 SSP) Účastníci konania sú povinní označiť v žalobe a vo vyjadrení k nej dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Správny súd rozhodne, ktoré z navrhnutých dôkazov vykoná. Správny súd môže vykonať aj iné dôkazy, ako sú navrhované, ak to považuje za potrebné na rozhodnutie vo veci. (§ 121 ods.1,2 SSP) Za dôkaz môže slúžiť všetko, čo môže prispieť k náležitému objasneniu veci a čo sa získalo zákonným spôsobom z dôkazných prostriedkov. Dôkazným prostriedkom je najmä výsluch účastníka konania, výsluch svedka, listina, odborné vyjadrenie, znalecké dokazovanie, posudok a obhliadka. Ak nie je spôsob vykonania dôkazu predpísaný, určí ho správny súd. (§ 123 ods.1,2 SSP) Správny súd vykonáva dôkazy spravidla na pojednávaní. (§ 124 SSP) Účastníci konania a osoby zúčastnené na konaní majú právo vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k všetkým dôkazom, ktoré sa vykonali. (§ 125 SSP) Dôkazy správny súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo. (§ 129 ods.1 SSP)

24. Vychádzajúc z citovanej právnej úpravy ustanovujúcej konanie správneho súdu v správnom súdnom poriadku, vyplýva, že správny súd v konaní súdneho prieskumu zákonnosti rozhodnutia žalovaného správneho orgánu a postupu mu predchádzajúceho v zásade dokazovanie nevykonáva. Pri svojom

rozhodovaní vychádza zo skutkového stavu zisteného žalovaným správnym orgánom ku dňu vydania jeho rozhodnutia. Správny súd však v konaní súdneho prieskumu zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu pre náležité posúdenie zákonnosti preskúmaného správneho rozhodnutia môže vykonať navrhnuté dôkazy a aj iné ako navrhnuté dôkazy, ak to považuje za potrebné na rozhodnutie vo veci. Zákonodarcia pritom ponecháva na úvahe správneho súdu, ktoré z navrhnutých dôkazov vykoná. Správny súd nie je viazaný skutkovým stavom zisteným orgánom verejnej správy a môže sám vykonať dokazovanie, ak a) to považuje za nevyhnutné na rozhodnutie vo veci, b) rozhoduje v konaní podľa § 6 ods. 2 písm. b), e), f), i), j) alebo c) rozhoduje podľa § 192. Z citovanej právnej normy ustanovenej v § 120 SSP vyplýva, že obmedzenie z nej plynúce sa nevzťahuje na konanie o správnej žalobe v sociálnych veciach (§ 6 ods.2, písm. c/ SSP).

25. Povinnosťou správneho súdu je v odôvodnení rozsudku uviesť stručný priebeh administratívneho konania, stručné zhrnutie napadnutého rozhodnutia, podstatné zhrnutie argumentov žalobcu a vyjadrenia žalovaného, prípadne ďalších účastníkov, osôb zúčastnených na konaní a zainteresovanej verejnosti, posúdenie podstatných skutkových tvrdení a právnych argumentov, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Ak správny súd zruší rozhodnutie orgánu verejnej správy a vráti mu vec na ďalšie konanie, je povinný v odôvodnení rozsudku uviesť aj to, ako má orgán verejnej správy vo veci ďalej postupovať. Správny súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé. (§ 139 ods.2 SSP) Uvedená povinnosť zaväzuje správny súd v odôvodnení rozhodnutia vyporiadať sa s vykonaným dokazovaním, vyhodnotením skutkových zistení na základe vykonaných dôkazov, posudzujúc zákonnosť dôkazných prostriedkov a pokiaľ návrhu na vykonanie dôkazu nevyhovelo, v odôvodnení rozhodnutia má povinnosť uviesť dôvody, pre ktoré navrhované dokazovanie vo veci nevykonalo. V zásade však dokazovanie vo veci vykonáva správny orgán v administratívnom konaní. Správny súd posudzujúc zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu v spojení so zákonnosťou postupu mu predchádzajúceho, hodnotí vecnosť a zákonnosť dokazovania vykonaného správnym orgánom z pohľadu, či dokazovanie vykonané v administratívnom konaní zakladá dostatočné skutkové podklady pre vydanie rozhodnutia správnym orgánom napadnutého žalobou. Nedostatočne zistený skutkový stav veci žalovaným správnym orgánom je jedným z dôvodov pre zrušenie rozhodnutia správneho orgánu a vrátenie veci na ďalšie konanie podľa §191 ods.1, písm. e/SSP.

26. Z pohľadu vyššie uvedeného kasačný súd posudzoval, či pochybenie správneho súdu spočívajúce v tom, že nevykonalo dôkaz navrhnutý žalobcom a ani sa nijako nevyporiadalo s takýmto návrhom, predneseným na pojednávaní súdu na doplnenie dokazovania znalcom z odboru ortopedie pre posúdenie jeho zdravotného, pohybového obmedzenia odôvodňujúceho jeho zvýšené výdavky na opotrebovanie obuvi, malo za následok nedostatočne zistený skutkový stav veci, podmieňujúci nezákonnosť preskúmaného rozhodnutia žalovaného a v konečnom dôsledku nezákonnosť rozhodnutia správneho orgánu. V rámci tohto procesu kasačný súd skúmal zákonnosť rozhodnutia žalovaného v spojení so zákonnosťou postupu mu predchádzajúceho. Skutkové zistenia vyplývajúce z administratívneho spisu potvrdzujú, že podkladom pre vydanie rozhodnutia žalovaného napadnutého žalobou, ako aj pre vydanie prvostupňového rozhodnutia vo veci kompenzačného príspevku, návrhom žalobcu uplatneného, bol komplexný posudok úradu č.: KEO/RPČ/SOC/2020/132555 č.z. 2020/248791 zo dňa 20.04.2020, lekárskeho posudku, ktorý vydal posudkový lekár po preskúmaní zdravotnej dokumentácie žalobcu nachádzajúcej sa v administratívnom spise úradu dňa 22.6.2020 č.: UPS/US6/SSVODPPKPC2/SOC/2020/8279, na základe ktorého žalovaný vydal komplexný posudok č.: UPS/US6/SSVODPPKPC2/SOC/2020/8279, podľa ktorého MFP žalobcu je 50 % podľa prílohy č. 3 časti XII.A.1.c zákona o peňažných príspevkoch na kompenzáciu ŤZP pre poruchy chrbtice - ostatné postihnutia chrbtice s ťažkým stupňom poruchy funkcie, s výraznou deformitou hrudníka s prihliadnutím na stupeň kardiopulmonálnej insuficiencie chronického charakteru, spondylolistézy III. a IV. stupňa, primárnu diseminovanú hyperostózu s ankylozou vo viacerých segmentoch chrbtice, v dôsledku ktorej skutočnosti sa žalobca považuje za fyzickú osobu s ŤZP. MFP bola stanovená na hornej hranici percentuálneho rozpätia 40 % až 50 % vzhľadom na náročnú liečbu a priebeh. Súčasne žalovaný uviedol, že žalobca trpí aj vrodenou luxáciou bedrového kĺbu, počas liečby podľa stupňa kĺbovej chyby a náročnosti použitej liečby, pri ktorej je MFP 50 % podľa časti XII.B.B.2.16 a stavy po vykonanej endoprotéze bedrového kĺbu jednostranne, pri ktorých je MFP 30 % podľa časti XII.B.B.2.18.a a o skrátenie dolnej končatiny od 4 cm do 6 cm, pri ktorom je MFP 20 % podľa časti

XII.B.B.2.21.a prílohy č. 3 zákona o peňažných príspevkoch na kompenzáciu ŤZP. Podkladom pre rozhodnutie bola tiež sociálna posudková činnosť ústredím vykonaná dňa 17.6.2020, pri ktorej žalobca uviedol, že je invalidný dôchodca od narodenia, je slobodný a bezdetný, v súčasnosti nepracuje, avšak príležitostne vykonáva prácu šoféra, žije v jednoizbovom byte v spoločnej domácnosti so sestrou, ktorej predmetný byt patrí, chodí s opornou palicou, pomaly sa postaví, posadí sa, musí sa pridržovať, plynulo nevstane, po schodoch prejde plynulo, ale pridržáva sa, ľavú nohu má kratšiu, slabú a chudšiu, aj ľavé chodidlo je menšie, má vrodenú vadu ľavého bedrového kĺbu, trpí skoliózou, ľavý bedrový kĺb má vyššie, tento ho bolí, tiež aj pravé koleno od operácie v roku 1989, zároveň aj chrbtica, v ktorej ho pichá v hrudnej časti, nevie stáť na ľavej nohe, našľapuje na ľavú špičku, nie na ľavú pätu, lebo potom kríva, nohy v kolene neohne, neurobí drep, ruky má v poriadku, aj úchopovú schopnosť, závraty nemá, neprejde však dlhšiu vzdialenosť a verejnou hromadnou dopravou necestuje. Z predloženého administratívneho spisu súčasne vyplynulo, že počas výkonu sociálnej posudkovej činnosti bol žalobca oboznámený s následným postupom a bolo mu poskytnuté aj poradenstvo v rámci zákona o peňažných príspevkoch na kompenzáciu ŤZP a nepodal žiadne námietky k spôsobu získavania informácií o sociálnych dôsledkoch jeho ŤZP, s obsahom spísaného záznamu bol oboznámený, s jeho obsahom súhlasil a tieto skutočnosti aj potvrdil vlastnoručným podpisom v prítomnosti zamestnancov ústredia. Žalobca nemal teda výhrady k vykonanému dokazovaniu a ani nenavrhol doplnenie dokazovania. Žalovaný pri vydaní preskúmaného rozhodnutia vychádzal zo záveru posudkového lekára ústredia, v zmysle ktorého žalobca podľa § 14 ods. 8 zákona o peňažných príspevkoch na kompenzáciu ŤZP nie je odkázaný na kompenzáciu zvýšených výdavkov súvisiacich s hygienou z dôvodu, že nemá zdravotné postihnutie uvedené v prílohe č. 6 označeného zákona a žalobca ani v zmysle § 14 ods. 9 zákona o peňažných príspevkoch na kompenzáciu ŤZP nie je odkázaný na kompenzáciu zvýšených výdavkov súvisiacich s opotrebovaním šatstva, bielizne, obuvi a bytového zariadenia z dôvodu, že nemá chronický stav, ani nepoužíva technicky náročnú pomôcku uvedenú v prílohe č. 7 zákona o peňažných príspevkoch na kompenzáciu. Žalovaný tiež vychádzal z lekárskeho posudku ústredia, z ktorého vyplýva, že v lekárskejších správach nie je dokladované používanie technicky náročnej pomôcky, pri ktorej by dochádzalo k nadmernému opotrebovaniu šatstva, bielizne, obuvi a bytového zariadenia, z ktorých nebolo navrhnuté sociálne dôsledky ŤZP u žalobcu kompenzovať peňažným príspevkom na kompenzáciu zvýšených výdavkov súvisiacich s hygienou alebo s opotrebovaním šatstva, bielizne, obuvi a bytového zariadenia. Z administratívneho spisu je teda zrejmé, že žalobca nenavrhol doplnenie dokazovania a teda ani vykonať znalecké dokazovanie, nové lekárske správy nepredložil, naopak svojím podpisom potvrdil, že k vykonanému dokazovaniu nemá námietky. Svoj návrh na doplnenie dokazovania predniesol až na pojednávaní správneho súdu, ktorý zdôvodnil len tak, že navrhuje, aby bolo vykonané znalecké dokazovanie znalcom z odboru ortopédie a to lekárom pre danú špecifickú oblasť, ktorý by sa mal vyjadriť k tomu, či u žalobcu existujú také zdravotné postihnutia a obmedzenia, ktoré by indikovali priznanie požadovaného príspevku. Vychádzajúc zo skutkových a právnych skutočností, vyššie uvedených, kasačný súd dospel k záveru, že pochybenie správneho súdu, spočívajúce v tom, že nechal bez povšimnutia návrh žalobcu na doplnenie dokazovania nariadením znaleckého dokazovania súdnym znalcom z odboru ortopédie, nemalo za následok nezákonnosť napadnutého rozhodnutia správneho súdu.

27. Pokiaľ žalobca trval v kasačnej sťažnosti na námietke nesprávneho posúdenia jeho zdravotného stavu z dôvodu, že v rámci posudkovej činnosti túto nevykonal lekár - ortopéd, ale neurochirurg, ktorú námietku vzniesol už v žalobe, kasačný súd k uvedenému konštatuje. Uvedenou námietkou sa správny súd zaoberal a obsirne vyporiadal v bode 26 a 27 napadnutého rozsudku vychádzajúc zo záverov posudkového lekára, ktorý poukázal na to, že je základným povolaním neurochirurg s atestáciou v odbore posudkové lekárstvo, pričom u žalobcu rozhodujúce zdravotné poškodenie, pre ktoré mu bola stanovená miera funkčnej poruchy 50 % a bol uznaný za osobu s ŤZP, je ochorenie chrbtice, spadajúce do špecializácie neurochirurgia. Kasačný súd odôvodnenie správneho súdu k vznesenej námietke považuje za dostačujúce, s argumentáciou správneho súdu sa stotožňuje, a preto v ďalšom na ňu len poukazuje.

28. Pokiaľ žalobca v kasačnej sťažnosti opätovne nastolil otázku, že z akého dôvodu mu bol priznaný kompenzačný príspevok do roku 2014 a nie je mu priznaný kompenzačný príspevok naďalej, keď jeho

zdravotný stav je nemenný a teda chronický, kasačný súd konštatuje. Aj uvedenou námietkou žalobcu sa správny súd v konaní súdneho prieskumu rozhodnutia žalovaného, napadnutého žalobou, zaoberal a v odôvodnení rozsudku dal na ňu rozsiahle zdôvodnenie v bode 28 rozsudku, z ktorého je zrejmé, že žalobca poberal v minulosti príspevok na kompenzáciu zvýšených výdavkov súvisiacich s opotrebovaním šatstva, bielizne a obuvi na základe posúdenia jeho zdravotných postihnutí posúdených podľa časti XII.B..2/14b prílohy č. 4, vtedy platného zákona č. 195/1998 Z.z. o sociálnej pomoci, a k jeho odňatiu došlo na základe prehodnotenia zdravotného stavu u žalobcu po vykonanej operácii bedrového kĺbu. Žalobca napriek riadnemu poučeniu o prípustnosti podať opravný prostriedok proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č.k. 7S/43/2014-46 zo dňa 25.03.2015, ktorým bola zamietnutá jeho žaloba o preskúmanie rozhodnutia o odňatí peňažného príspevku na kompenzáciu zvýšených výdavkov súvisiacich s hygienou alebo s opotrebovaním šatstva, bielizne, obuvi a bytového zariadenia od 01.10.2013, toto právo nevyužil a rozsudok tak nadobudol právoplatnosť. Správny súd v odôvodnení napadnutého rozsudku sa uvedenou námietkou žalobcu dostatočne vypořiadal, a preto kasačný súd v ostatnom poukazuje na zdôvodnenie predmetnej námietky žalobcu správnym súdom v bode 28 napadnutého rozsudku.

29.Vychádzajúc zo skutkových zistení a právnych záverov uvedených vyššie najvyšší správny súd dôvody, žalobcom vznesené v kasačnej sťažnosti, ktorými namietal, že krajský súd porušil pri rozhodovaní zákon tým, že nesprávnym procesným postupom mu znemožnil ako účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces podľa § 440 ods.1, písm. f/ SSP, vyhodnotil ako nedôvodné, ktoré nemohli spochybníť vecnú a právnu správnosť napadnutého rozhodnutia krajského súdu. Z uvedených dôvodov najvyšší správny súd kasačnú sťažnosť žalobcu podľa § 461 SSP ako nedôvodnú zamietol.

30.O nároku na náhradu trov kasačného konania rozhodol kasačný súd tak, že žalobcovi, ktorý v tomto konaní nemal úspech, ich náhradu nepriznal (§ 467 ods. 1 SSP v spojení s § 167 ods. 1 SSP) a žalovanému ich nepriznal, lebo to nemožno spravodlivo požadovať (§ 467 ods. 1 SSP v spojení s § 168 SSP).

31.Toto rozhodnutie prijal kasačný súd v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01. mája 2011).

Poučenie :

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.